

[Svend Haugaard]

kommuneplanlægninglove osv. og by- og landzoneloven også – jeg ved godt, at den er ikke i denne ministers regie – så er der et utal af myndigheder, man skal henvende sig til. Det er en meget besværlig, en meget langsom administration. Den er kostbar og forsinkende, og den giver en ganske betydelig irritation.

Gang på gang ser vi – jeg har i hvert tilfælde set det mange gange – at der i en given tilladelse fra en af de mange, man skal spørge, står: Der er ikke hermed taget stilling til osv., hvorfor man henviser Dem til også at søge osv. Så kan man begynde forfra, og så får man et svar omtrent ligegyldigt, og så er der stadig væk endnu en, man skal til at søge. Det er ikke særlig praktisk. Kunne man da ikke i hvert tilfælde overveje, skal vi sige et fælles indleveringssted for den slags, en slags administrations supermarked eller sådan noget? Det er overordentlig besværligt for folk, der selv skal finde ud af, hvilken lang runde de skal igennem, og de kan ikke begribe, at det skal tage så uendelig lang tid. Jeg gad vide, om man i de forskellige ministerier egentlig er helt klar over, hvilket antal høringskrav der samlet bliver stillet.

Vi mener altså, der bør ske en begrænsning i det samlede antal høringer samt en betydelig forenkling i administrationen kommune, amt og stat imellem, bl. a. ved at give kommunerne større kompetence i forhold til amtet og amtet større i forhold til ministeriet. Det kunne da aflaste miljøministeriet for en hel masse administration, så man kunne bruge tiden til noget fornuftigere.

Forslaget er ikke specielt kritisk mod miljøministeriets område. Jeg tror, der er adskiligt flere steder, hvor det er nødvendigt at foretage sådan en oprydning, men det er nok naturligt at begynde her, for her er områder, som meget stærkt berører den enkelte borgers og virksomheds interesser. Jeg ved godt, at de griber meget stærkt ind i hinanden. Det er svært at adskille f. eks. miljøministeriet, indenrigsministeriet og boligministeriet. De griber ind over hinanden. Men skulle det udvalg, vi foreslår nedsat, finde ud af under sit arbejde, at der er andre ministerier, det også kan give et godt råd til, var det ikke så dårligt.

Det udvalg, vi ønsker nedsat, eller skal vi sige iværksat, skulle gerne klare sin opgave på ganske kort tid. Vi har altså ikke tænkt, at

det skulle være noget permanent, kun en hurtig oprydning og forenkling og så færdig med det, og hermed er der også svar til venstres ordfører.

Kristeligt folkepartis ordfører spurgte, hvilket kommissorium udvalget skulle have, og hvad man måtte forstå ved »de unødvendige«. Hvad der er unødvendigt, er det vel ikke vores opgave at sige i detaljer. Det må være dette udvalgs opgave med de folk, som er direkte interesserede i de områder, at finde ud af sammen med ministeren, hvordan man kan rådgive ministeriet til at få denne forenkling gennemført.

Vi mener, det er nødvendigt at få praktiske folk fra erhvervslivet med, og det har vi peget på. Vi har ikke det mindste imod, at også kommune, amt, fredningsinteresser osv. bliver repræsenteret. Hvis det kan øge ministerens velvilje, er det helt i orden, men når vi har sagt det andet, skyldes det, at de interesser, som ministeren nævnte, i forvejen har været meget stærkt med i selve planlægningen af lovgivningen, og derfor har vi villet pege på de andre. Jeg kunne også godt tænke mig at pege på sådan noget som en repræsentant for Sammenslutningen af Landsbysamfund, for det er netop dér, det i allerhøjeste grad brænder på.

Jeg havde håbet, at ministeren ville forstå det bedre, end der her blev givet udtryk for. Jeg kan forsikre, at vi lukker ikke øjnene for de centrale problemer. Vi ønsker absolut en meget høj standard, men vi har også øjnene åbne for, at der kan være meningsløse forhold, som ikke gavner sagen, men tværtimod kommer til at skade den i det lange løb.

Da det kneb så meget med forståelsen, er jeg nødt til – det havde jeg ellers tænkt mig at stryge – at tage en del eksempler frem, som viser, hvad det egentlig er, vi tænker på.

Det er spildevandsområdet, hvor der nu længe har været talt om undersøgelser med siveanlæg, mekanisk udspreddning af spildevand på marker osv., og det er endelig sket. Jeg har set rapporterne fra Hedeselskabet, som bekræfter, hvad mange af os ud fra erfaringer vidste i forvejen, nemlig at naturen er en langt bedre selvrensner, end man har antaget. Når det er de rette jordlag, kan man nå meget langt, og det er afgjort, at selvrensning er langt at foretrække fremfor udledning i vandløb, som man så bagefter skal bade i.